

„Det er jo dog noget saa rent ubegribeligt, Hansine! . . . Om jeg da kan forstaa, hvordan det kan være gaaet til! Hvem skulde dog kunnet tænke, at det kunde gaa saa galt! . . . Hvad vil vel Folk mene om det? Det er jo rent forskrækkeligt!“

I det samme kom Anders Jørgen stampende indude fra Gaarden med to Blikspande for at hente Mælk til Kalvene.

„Hvad er her tiltorvs, Godtfolk?“ udbrød han morgenlystig og holdt Spandene ud fra sig i stive Arme.

Da han langt om længe af Elses stammende Beretning havde forstaaet, hvad der var paaferde, satte ogsaa han et højst betænkeligt Ansigt op. Han havde nemlig en Gang for alle gjort sig det til Vane at antage sin Kones Miner, — men i grunden stod det ham ikke ganske klart, hvad her var at græde for. Han skulde snarere have været tilbøjelig til at betragte det skete som en lykkelig Himlens Tilskikkelse; men han vogtede sig altid vel for at røbe Meninger, som Else ikke først havde godkendt, fordi han overhovedet ikke havde synnderlig Tillid til sin egen Dømmekraft.

Nu stod han der med sine underlig døde, blaa-hvide Øjeæbler og stirrede i betuttet Raadvildhed frem og tilbage fra Moder til Datter. Og da ingen af dem sagde noget, faldt der ham ud af Munden:

„Jamen . . . jamen, Hansine! Hvordan i Alverden er dette hersens dog kommet?“

„Det veed jeg ikke,“ sagde endelig Hansine, halvt uhorligt. Hun hvilede endnu Hovedet paa sin Arm men havde holdt op at græde. Forældrenes samstemmende Beklagelser begyndte at krænke hende.

Men nu nærmede Moderen sig og lagde varsomt sin Haand paa hendes Skulder.

„Jamen, sig mig dog, Hansine : . . holder du da ogsaa af ham?“

Først svarede hun ikke; men da Moderen gentog